

Svar til Bjørn Horgen Ellingsen (2)

Innglegget til Bjørn-Olav Engebretsen er basert på det behandlingstilbudet min mor fikk ved en kommunal tannklinikk i Oslo. Jeg har lest fylkestannlegens tilsvar til hans innlegg og har noen merknader og kommentarer til dennes framstilling av saken.

Det stemmer at det ble sendt tilbud om ny innkalling, men tilbudet var innkalling til ny vurdering – ikke tilbud om behandling. Det framgikk ikke om det var samme tannlege eller en annen som skulle revurdere behandlingstiltaket. Med tanke på min mors helsetilstand fant jeg det ikke tilrådelig å ta henne med til en ny undersøkelse der utfallet var usikkert. På grunn av stort arbeidspress ble tilbudet dessverre ikke besvart av meg.

Mine synspunkter var dessuten blitt så kraftig avvist ved første konsultasjon at jeg fant det lite formålstjenlig å ha en lang korrespondanse med en motpart som så kontant hadde avvist behandling av min mor.

I første konsultasjon redegjorde tannlegen for videre oppfølging av tannhelsen, besøk av tannpleier på sykehjemmet. Ettersom alvorlig tannråte ikke kvalifiserte til behandling og en tannpleier på hjemmebesøk rime-

ligvis ikke har verken utstyr eller kompetanse til å avdekke annet enn store eller åpenbare tannhelseproblemer, vurderte jeg tilbudet som lite seriøst og relevant for min mor.

Til meg klaget min mor over at det var vanskelig å tygge. Hun spiste på det tidspunktet denne saken dreier seg om i hovedsak mat som var svært lett å tygge. Etter gjennomført behandling hadde hun glede av bedre tenner.

Jeg stusser over at tannklinikken viser til hva min demente mor svarer på tilbud om behandling. Tannklinikken ble skriftlig orientert om hennes mentale og fysiske tilstand i et brev datert 23. november 2008 og de ble minnet om det da jeg ledsaget henne til konsultasjon i begynnelsen av 2009. Det må jo ellers tilføyes at det «normale» på sykehjem er at beboerne ikke er i stand til å vurdere egne behov. Det er derfor de er på en omsorgsinstitusjon. Dette burde de ansatte ved tannklinikken være kjent med.

Med tanke på «tilbudet» hun fikk ved første konsultasjon holdt opp mot den belastningen det var for henne å reise til behandling så jeg heller ikke noe poeng i mase seg til timer der. Utfallet var for usikkert. Vi valgte derfor det sikre – god behandling av en

tannlege hun betalte selv. Av samme grunn så jeg heller ingen grunn til å følge opp eventuelt behandlingstilbud fra tannklinikken på et senere tidspunkt.

Min mor døde over ett år etter denne hendelsen. Det er etter mitt syn litt mer enn «noen måneder». Det var ingen indikasjoner på nært forestående død våren 2009, selv om min mor da var 83 år gammel. Beslutninger må treffes med utgangspunkt i den informasjon som foreligger på det tidspunkt beslutningen tas, man kan ikke senere vise til at hun døde senere eller at tannlegen tror at forventet gjenstående levealder er lav. De fleste gamle kommer til å dø – i løpet av «noen måneder». Dette må være noe lovgiver har tenkt da de ga personer som mottar hjemmehjelp eller bor på institusjon rett til offentlig tannbehandling.

Fylkestannlegen har latt spørsmålet om hva som skal til for å få behandling på en kommunal tannklinikk, når tannråte i flere tenner ikke kvalifiserer, stå ubesvart.

Pasientens sønn